

at vi vilde gjøre Alt, for at de ikke skulde tabe Mobet, og da ogsaa give dem en Bane. Nei, det er af rent reelle Grunde, at vi mene at burde indskrænke de Baner, der foreslaas taar, til det, Flertallet har indstillet og den ærede Indenrigsminister erklæret sig tilfreds med. Jeg skal slutte med at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Stege og hans Finanzpolitik. Det forekommer mig dog, at, naar vi have et Overtid af 5 Millioner (Berg. 61), lad os regne 5, saa kan man ikke sige, at det at forbruge 2 Millioner om Aaret til Udvidelse af Landets Kommunikationsmidler — og der er jo foreløbig kun Tale om 3 Aar — skulde kunne forhindre en Stattereduktion, naar man ellers kunde blive enig om den. Der er endnu ret godt at tage til, og jeg tvivler ikke paa, at man kan sige: Vi vilde have en Stattereduktion, — ikke for 10 Mill.; den kunne de ikke faae, ikke en Gang paa 5 — men en moderat paa 1—2 Mill. Naar man ellers kan blive enig om Principerne, kan man godt faae det, fordi man bevilger 2 Mill. om Aaret til Jernbaner.

Roch: Jeg begyndte med at bringe den høitærede Minister min Tak for den Udtalelse, hvormed han er fremkommen her i Thinget. Jeg kan meget godt forstaa, at den ærede Ministers Standpunkt i denne Sag ikke er uden Vanskelighed, thi det er en Selvefølge, at, naar en Minister har forelagt et Forslag, som er blevet reduceret saaledes, som her er Tilfældet, saa høver der Resignation til at erklære, saaledes som den høitærede Minister har gjort, at han efter Omstændighederne er tilfreds med, hvad der foreligger, og fremdeles ønsker, at Forslaget maa blive til Lov. Jeg haaber derfor, at det ogsaa maa lykkes Ministeren, efter at vi nu i en Aarvække fuldstændig ere standsede med Udvillingen af vore Kommunikationsmidler, at bringe Gang igjen ind i vor Jernbanebygning, og jeg kan kun for mit Vedkommende paastaa den Moderation og Velvillie, hvormed Ministeren har stillet sig lige overfor Flertallets Forslag. Grunden, hvorfor jeg begjærede Ordet, var den Udtalelse, som fremkom fra det ærede Medlem fra Stege (Hoffen). Jeg er enig med ham i, at dette Lovforslag ikke maa opfattes saaledes, at vi dermed ere færdige med vor Jernbanebygning. Ganske vist tror jeg, at vi se noget forffjellig derpaa, thi, hvis jeg ikke forstod ham feil, saa udtalte han sig, som om han misbilligede, at man ikke ved dette Lovforslag kunde komme til Ende med Jernbanebygningen, medens jeg anser det for at være ønskeligt, at vi fremdeles, om end med moderate Skridt, gaa frem ad den Vej, som vi paany ere traadte ind paa. Det ærede Medlem synes særlig at have taget Udvalgets Flertal det ilde op, at man i dette har forstaaet at nærme sig hinanden og var bleven enig om Noget. Det fore-

kommer mig forunderligt, at det ærede Medlem har saa Meget imod, hvad han kaldte Kompromis'er. Han udtalte sig meget stærkt imod Kompromis'er, og han betjente sig endogsaaf af det Udtryk, at han betragtede det som Misbrug, at man ved Forhandling af Sager af den Natur som den foreliggende, indlod sig paa saadant Noget som Kompromis'er. Det er nu en forunderlig Opfattelse af det ærede Medlem, som dog i en Række af Aar har bevæget sig i det politiske Liv, og som, hvis han vil være ærlig, maa være kommen til den Erkendelse, at skal der overhovedet ske noget Fremmskridt i det parlamentariske Liv, kan det kun ske ad Kompromisjens Vej, kun derved, at de stærkt modstaaende Anskuelser nærme sig hinanden og bringe et praktisk Resultat tilveie. Det ærede Medlem har saa mangfoldige Gange selv indladt sig paa Kompromis'er, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes han kunde komme med en saa stærk Udtalelse mod det Berettigede i en Overenskomst af den Natur, som her er afsluttet. Thi jeg negter ingenlunde, at her er afsluttet en Overenskomst, som jeg for mit Vedkommende anser mig for bunden ved. Det er dog temmelig givet, at man ikke altid kan faae alle sine Ønsker opfyldte, og jeg for mit Vedkommende udtalte, da Sagen var til 1ste Behandling, at jeg ønskede, at vi kunde komme til at bygge alle de Baner, som der var Tale om i Regeringsforslaget. Det viste sig imidlertid snart umuligt at blive enig derom i Udvalget, og hvad var da naturligere, end at man da søgte at finde en Begrænsning, indenfor hvilken man kunde enes? At der deri skulde være Noget, som kunde forsjene Navn af Misbrug, maa jeg bestemt bestride, og jeg maa i alt Fald for mit Vedkommende fralægge mig, at jeg skulde have sluttet en Overenskomst, der med nogenformhelt Net kunde betegnes saaledes. Det ærede Medlem anskede ogsaa over, at her vare de private Interesser mødtes og havde sluttet en Overenskomst, som han fandt i høi Grad forkastelig. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde paavise mig, hvilke private Interesser der have ligget til Grund for Resultatet af den Overenskomst, der er afsluttet. Hvorledes de private Interesser skulde kunne enes om netop at vælge de Løner, her er Tale om, ser jeg ikke. Det er mig aldeles ikke klart, hvorfor jeg, som særlig har interesseret mig for Histed Banen, og som jeg tør sige, maafe stærkere end mangen Anden, ved Sagens tidligere Forhandling har udtalt mig til Gunst for denne Bane, paa nogen Maade skulde kunne være Gjensind for den Bebreidelse, at jeg derved fulgte private Interesser. Der eksisterer ikke den Slags private Interesser som beagende indenfor Udvalget, det tør jeg forsikre. Sæler ikke har det mig beskændt, været politiske Interesser, der raadede for min og mine Meningsfællers Optræden. Da det i Udvalget viste sig, at enkelte Medlemmer